

Op vleugels

Shanna Swendson bij Boekerij:

Heks & The City-serie:

Betoverend

Op vleugels

Shanna Swendson

Op vleugels

Het leven is niet makkelijk als je magische gaven hebt...

Vertaald door Lidwien Biekmann

Dit boek verscheen eerder bij Arena

ISBN 978-90-599-0184-1

ISBN 978-94-023-2386-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Once Upon Stiletto's*

Vertaling: Lidwien Biekmann

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Robbin Egberts

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2006 by Shanna Swendson

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opedragen ter nagedachtenis aan mijn lieve tantes,
Marie Swendson en Frances Ryan, die mijn literaire aspiraties
altijd enorm hebben gesteund.

1

Het is allemaal begonnen met die rode schoenen. Alleen wist ik dat toen nog niet.

Ik was op een zaterdagmiddag aan het shoppen met Gemma, mijn huisgenote. Dat deden we wel vaker, maar wat we niet zo vaak deden, was kleren kopen voor mij. En al helemaal niet voor een heuse date. Niet een of andere blind date die iemand voor me had geregeld, maar een onvervalste date met een man die me voor de tweede keer mee uit had gevraagd, na een eerste keer die qua vreemdheid vermeld kon worden in het *Guinness Book of Records*.

Een man die je een tweede keer mee uit vraagt nadat je vriendinnen en collega's hem de eerste keer een halve hartverzakking hebben bezorgd, moet wel heel bijzonder zijn. Die verdient toch wat meer aandacht. En daarom gingen Gemma en ik die zaterdag naar Bloomingdale's.

'Zullen we boven bij de schoenen gaan kijken?' vroeg ze terwijl ze me aan mijn arm probeerde mee te trekken.

'Maar ik heb nog helemaal geen kleren!' protesteerde ik. 'Hoe weet ik dan wat voor schoenen ik moet hebben?'

Ze keek me met een medelijdende blik aan en schudde treurig haar hoofd, alsof ze een arts was die me moest meedelen dat ik nog maar twee weken te leven had. 'O, Katie, schat, wat moet je toch nog een hoop leren. We hebben eerst de ultieme schoenen nodig, en dan verzinnen we daar wel een outfit bij.'

Toen ze langs de gewone schoenen in de richting van de afdeling met de duurste merkschoenen beende, bedacht ik me dat de prijs van die 'ultieme' schoenen van haar waarschijnlijk ver boven mijn budget zou liggen. 'Gemma,' zei ik waarschuwend, terwijl ik probeerde niet zeurderig te klinken, 'als we daar schoenen gaan

kopen, moet ik een vuilniszak aan in plaats van een jurk. Als er tenminste nog vuilniszakken in het gootsteenkastje liggen, want kopen kan ik die dan niet meer.'

'Jawel hoor, maar die zijn doorzichtig, dus dat lijkt me geen goed plan,' antwoordde ze zonder haar stevige pas in te houden. 'En wees maar gerust: je hoeft van mij geen merkschoenen te kopen, we gaan alleen inspiratie opdoen. Als we iets leuks zien, kopen we op de gewone afdeling de schoenen die daar het meest op lijken.'

Ik kende haar lang genoeg om precies te weten wat ze wilde, en dat had niets te maken met mijn outfit voor die avond. Ze kon gewoon niet naar Bloomingdale's zonder een pelgrimstocht te maken naar het heiligdom der schoenen. Ze versnelde haar pas en stevende recht op de afdeling met de topmerken af. Daar bleef ze eerbiedig voor elk rek staan en raakte voorzichtig enkele schoenen aan. Zo nu en dan pakte ze een schoen, drukte die tegen haar borst en sloot haar ogen in stille aanbidding. Ik probeerde zorgvuldig niet naar de schoenen te kijken omdat ik wist dat ik ze toch niet kon betalen en geen verlangen wilde aanwakkeren naar iets wat buiten mijn bereik lag.

Dat was niet alleen een verstandige filosofie als het om schoenen ging, maar het was ook precies de reden dat ik vanavond uitging. Het was beter om uit te gaan met een man die ik kon krijgen en die aan alle eisen die ik voor een man kon verzinnen voldeed, dan te blijven dromen van de man die onbereikbaar voor mij was. Ethan was knap, intelligent, aardig, en hij had een goede baan. Bovendien was hij geen tovenaar, en al helemaal niet de grootste van zijn tijd, in tegenstelling tot de man die ik uit mijn hoofd probeerde te zetten.

Plotseling slaakte Gemma een kreet van ontzag en bewondering. 'Katie, moet je déze zien! Toe, kijk hier nou even naar!'

Ik was de vloerbedekking aan het bestuderen, maar keek op naar Gemma, die een rode schoen in haar hand hield. Niet zo maar een rode schoen, maar een glanzende appeltjesrode pump met naaldhakken. Een schoen die eruitzag om in te bijten. 'Leuk,' gaf ik toe.

‘Leuk? Léuk? Is dat alles wat je kunt zeggen? Die schoenen zijn aanbiddelijk! Deze moet je nemen!’

‘Alsof ik wil dat mannen vol aanbidding voor me op hun knieën vallen.’

Ze keek me weer met zo’n medelijdende blik aan. ‘En waarom zou je dat niet willen?’

‘Omdat ik er niet het type voor ben om door mannen te worden aanbeden. Bovendien wil ik liever een gelijkwaardige relatie.’

‘Als je deze schoenen aantrekt, vallen mannen vanzelf voor je. En kun je de relatie krijgen die je maar wilt, gelijkwaardig of niet.’

‘Maar ik heb niks om daarbij aan te trekken,’ zei ik, in een poging van onderwerp te veranderen.

Ze keek me aan met zo’n blik van wat-moet-ik-toch-met-jou en zuchtte diep. ‘Je hoeft ook helemaal niks te hebben om erbij aan te trekken. Dit zijn niet zomaar accessoires voor bij een outfit, dit is je outfit. Alleen nog een simpel zwart of grijs jurkje erbij en je bent klaar. Ja, ik weet het zeker, dit moet je vanavond aan.’

‘Als je maar niet denkt dat ik het me kan veroorloven om schoenen te kopen die verder nergens bij passen.’

Ze keek op het prijskaartje. ‘Deze zijn maar tweehonderd dollar. Dat is de helft van een paar Manolo’s. Het is een koopje!’

‘Als jij ze zo mooi vindt, waarom koop je ze dan niet zelf?’

‘Daar ben ik veel te lang voor. Als ik die schoenen aandoe, ben ik net King Kong. En minstens een kop groter dan Philip.’ Philip was haar vriendje, en het feit dat zij voor hem geen hoge hakken meer droeg, duidde op ware liefde. Philip was vroeger een kikker geweest, maar dat wist zij niet. Het is een lang verhaal: laat ik het er maar op houden dat er redelijk wat vreemde dingen in mijn leven gebeurden de laatste tijd. ‘Maar Ethan is hartstikke lang en jij niet, dus deze móét je gewoon aan.’

Als ik ze aandeed zou ik vast nog steeds minder lang zijn dan een zekere persoon aan wie ik het hele weekend niet meer zou gaan denken. ‘Volgens mij niet, Gemma. Dit is pas onze tweede date. Ik wil niet de indruk wekken dat ik zit te springen, en met die schoenen lijk ik wel een trampoline.’

‘Dus je gaat de kat uit de boom kijken?’

‘Ja, inderdaad. Een strategie die ik geleerd heb van een zekere Gemma.’

Met een diepe zucht zette ze de schoen terug in het rek. Ik pakte haar bij haar arm en trok haar mee naar de lift omdat ik naar de betaalbare schoenen wilde. Op dat moment zag ik iets waar mijn mond bijna van openzakte: twee vrouwen met vleugels op hun rug die een eindje verderop naar schoenen stonden te kijken.

Nu zouden de meeste mensen last hebben van een openzakende mond als ze iemand met vleugels op de rug zagen, want zo iets zie je tenslotte niet iedere dag. Maar deze feeën trokken vooral mijn aandacht omdat ik ze kende, en ik ze er absoluut niet het type voor vond om te shoppen bij Bloomingdale’s. Typisch van die mensen die zich niet verder waagden dan Fourteenth Street.

Ik probeerde snel een list te verzinnen om Gemma mee te krijgen naar een andere afdeling toen een van de feeën zei: ‘Hé, Katie! Wat doe jij hier?’

‘Dat wilde ik net aan jou vragen,’ antwoordde ik zo luchtig mogelijk terwijl ik haar en haar collega-fee zo dreigend en waarschuwend mogelijk aankeek. Ik wist wel zeker dat Gemma niets vreemds aan ze kon zien, behalve dan dat ze te middelmatig waren om ooit iets uit deze winkel te dragen, maar ik wilde werk en privé liever gescheiden houden.

Ik werk voor **BETOVERING, BEZWERING EN ILLUSIE BV**; het Microsoft van de tovenaars, behalve dan wat monopoliepositie in de wereld betreft. Ik ben zelf niet magisch begaafd, maar ik heb een vreemde immuniteit voor magie en tovenarij, een eigenschap die in de magische wereld doorgaat voor een soort supermacht. Ik had mijn niet-magische vrienden daar nog niet van op de hoogte gesteld: zij verkeerden in de veronderstelling dat ik een saai administratieve baan had bij een saai bedrijf.

‘O, we zijn een beetje aan het shoppen,’ zei Ari, de langste van de twee feeën.

‘Wij ook,’ zei ik.

‘O ja,’ zei Trix, het kleinere feetje. ‘Vanavond is het zover, hè? Heb je al iets om aan te trekken?’

‘Nee, ik ben nog op zoek.’

‘Jullie kennen elkaar?’ vroeg Gemma.

Ik dacht aan mijn goede manieren en stelde iedereen aan elkaar voor. ‘Gemma, dit zijn Ari en Trix, twee collega’s van me. En dit is Gemma, mijn huisgenote en stiliste.’ Ik lette goed op de reactie van Gemma, want ik zag Ari met haar gestoorde gevoel voor humor er wel voor aan om haar magische vermomming eventjes af te doen zodat iedereen haar vleugels kon zien, niet alleen immunen zoals ik. In dat geval moest ik snel een aannemelijke verklaring verzinnen.

Maar gelukkig scheen Gemma niets bijzonders op te merken. ‘Leuk jullie te ontmoeten,’ zei ze. ‘Misschien kunnen jullie een second opinion geven. Vinden jullie ook niet dat Katie deze schoenen in elk geval even moet passen?’ Ze liep terug naar de rode schoenen. Ari en Trix liepen braaf achter haar aan.

‘Die schoenen kan Katie helemaal niet betalen,’ zei ik, als hek-sensluiser. Ik ergerde me eraan dat Gemma zich niets van mijn bezwaren aantrok, ook al was ik opgelucht dat ze zich kennelijk niet afvroeg waarom ik mensen kende met vleugels op hun rug.

‘O, waanzinnig!’ hijgde Trix toen Gemma de schoen uit het rek haalde en omhooghield.

‘Niet helemaal jouw stijl,’ zei Ari terwijl ze gretig naar de schoenen keek. ‘Maar misschien kan het geen kwaad om je image een beetje op te poetsen.’

‘Zie je wel?’ zei Gemma vergenoegd. ‘Pas ze maar eens.’

Ze stonden alle drie zo ongeveer te kwijlen. Nu was het ook best een opvallend model, maar ik kon me niet voorstellen dat die dingen mijn leven zouden kunnen veranderen. Ik snapte niet wat er zo begerenswaardig aan was, net zoals ik nooit begreep wat er zo leuk was aan George Clooney, aan hippe dure handtassen of aan realityprogramma’s op tv. Terwijl zij uitgebreid de voordelen van de rode schoenen bespraken, vroeg ik me nog eens af wat Ari en Trix hier deden. Ik kreeg sterk de indruk dat ze mij volgden. Dat was niet verbazingwekkend, want het was nog geen week geleden dat ik een belangrijke rol had gespeeld bij het uitschakelen van de

concurrentie, dus ik kon best een of twee magische bodyguards gebruiken. Maar ik zou het prettiger vinden als ik ze niet tegen hoefde te komen als ik met een niet-magische vriendin op stap was. Ik kon best tegen feeën, tegen mensen die letterlijk in een handomdraai een kop koffie op tafel konden toveren, en tegen pratende waterspuwers op mijn werk, maar ik kon het nog steeds niet goed verdragen om met zulke dingen geconfronteerd te worden in de ‘echte’ wereld als ik in het gezelschap verkeerde van mensen die niet in het geheim waren ingewijd.

‘Kom op, Katie,’ drong Ari aan.

Ik had het gevoel dat ik werd gerekruteerd voor het Genootschap der Rode Schoenen. ‘Nee, een andere keer misschien,’ hield ik vol. ‘Ik heb kleren nodig en snel ook, want anders heb ik geen tijd meer om mezelf op te knappen. Zullen we naar de jurken gaan, Gemma?’ Ze zuchtte diep en zette de schoen terug. ‘Tot maandag!’ zei ik veelbetekenend tegen Trix en Ari, waarna ik me omdraaide en naar de liften liep, zonder af te wachten of mijn huisgenote me volgde.

‘Wat een leuke meiden,’ zei Gemma toen ze me had ingehaald. ‘Dat je niet eens wat meer over je collega’s vertelt, je hebt het altijd alleen maar over die ene leuke man. Hoe gaat het daar trouwens mee?’

‘Goed. Maar hij is alleen maar een goede vriend. Trouwens, er wordt daar zo ontzettend veel geroddeld dat ik het wel uit mijn hoofd laat om met een collega te daten.’ Ethan viel in het grijze gebied tussen collega’s en niet-collega’s, want hij was freelancer en werkte niet in het kantoorgebouw van BBI. Bovendien had ik mijn huisgenoten niet verteld dat we voor hetzelfde bedrijf werkten, omdat zij ons aan elkaar hadden voorgesteld en het erg ingewikkeld zou zijn om uit te leggen waarom hij nu ineens met mij samenwerkte. Ik veranderde van onderwerp. ‘Wat voor *look* moet ik volgens jou hebben: casual, sexy, trendy, geraffineerd?’

Nu Gemma haar kans schoon zag om zich met mijn kleding te bemoeien, was ze mijn collega’s meteen vergeten. Ze koos een simpel zwart jurkje met een geborduurd jasje uit dat binnen mijn

budget viel. Maar ze was nog niet klaar. ‘Die rode schoenen zouden hier prachtig bij staan,’ zei ze toen ik had betaald.

‘Ongelofelijk, wat heb jij toch met die rode schoenen? Het lijkt wel alsof je erdoor gehypnotiseerd bent. Ik heb zo wel genoeg geld uitgegeven en mijn zwarte schoenen passen hier perfect bij. Kom, we gaan naar huis!’

Een paar uur later had ik mijn nieuwe outfit aan, waren mijn haar en mijn make-up gedaan en kreeg ik de zenuwen van mijn huisgenoten. ‘Jullie hoeven niet te wachten hoor,’ zei ik tegen ze. ‘Jullie hebben Ethan al eens gezien en ik heb jullie niet nodig om mijn corsage op te spelden of een foto van ons tweeën te maken.’

‘Ik hoop niet dat de batterij van mijn camera net leeg is,’ zei Gemma peinzend.

‘Hou op, zeg! Jullie doen net alsof ik maar één keer in mijn hele leven met iemand uitga!’

‘Bij jou komt dat daar wel aardig in de buurt,’ zei Marcia, mijn andere huisgenote, vanaf de bank.

‘Ik ga de laatste tijd toch wel vaker uit?’ protesteerde ik.

‘Jawel, maar twee keer met dezelfde man is volgens mij wel erg lang geleden.’

Marcia had gelijk. Mannen vroegen me bijna nooit nog een keer. Vroeger kwam dat doordat ik te gewoon was, of te saai, of doordat ik te veel op hun zus leek. De laatste tijd was dat anders. Nu vonden ze me juist te ongewoon, en daar hadden ze gelijk in. Neem nou mijn laatste blind date, toen er een wildvreemde man in het restaurant was verschenen die mij per se een serenade wilde brengen omdat ik hem had gered van een leven als kikker. Dat was niet eens waar: ik had hem alleen maar van het idee afgeholpen dat hij een kikker was. Het was best een leuke vent, zolang hij me niet stalkte, en hij had nu iets met Marcia. Gemma’s vriendje, Philip, was wel echt een kikker geweest, maar met zijn onttovering had ik niks te maken gehad. Ik was alleen toevallig in de buurt geweest.

Al die rare dingen waren niet mijn schuld, want ik kan niet eens toveren, maar door mijn werk krijg ik wel veel te maken met

vreemde gebeurtenissen waar ik met gewone mensen niet over kan praten zonder ze het idee te geven dat ik nodig naar een psychiater moet. Het was niet gemakkelijk om een dubbelleven te leiden en thuis nooit iets te kunnen vertellen over mijn werk, en wat ik daar allemaal meemaakte. Soms voelde ik me net een spion.

Dat was allemaal veranderd toen ik Ethan leerde kennen. Tijdens onze eerste date had ik ontdekt dat hij ook immuun was voor tovenarij en magie. Er waren een paar mensen van mijn werk opgedoken in het restaurant om te testen of dat echt zo was; ze hadden allerlei idiote dingen laten gebeuren totdat hij wel moest toegeven dat hij vreemde dingen zag. Vervolgens had ik hem verteld over de krankzinnige wereld waarin ik leefde en had BB1 hem gerekruteerd. Toch had hij me nog een keer mee uit gevraagd, zelfs na het magische gevecht waarbij hij betrokken was geraakt. Het begon erop te lijken dat ik een echt vriendje kreeg. Als hij zich straks tenminste niet liet afschrikken door mijn huisgenoten.

‘Jullie moeten zeker niet even ergens heen, hè?’ vroeg ik pessimistisch.

‘Probeer je ons het huis uit te sturen, Katie?’ vroeg Gemma.

‘Ja, of in elk geval naar jullie kamer.’

‘Er is ook geen lol aan met jou, zeg.’

‘Ik wil liever niet dat hij zich niet op z’n gemak voelt, en omdat hij al eens met Marcia uit is geweest, wat niet zo’n succes was...’ Ik maakte mijn zin niet af en hoopte dat ze zouden snappen wat ik bedoelde.

Marcia sloeg haar boek dicht. ‘Kom, we gaan koffiedrinken,’ zei ze. Ze pakte haar jas en liep naar de voordeur. Gemma ging onder protest mee.

Nu moest ik in mijn eentje nerveus afwachten tot hij kwam. Ik ijsbeerde door onze kleine woonkamer en telde de minuten af. Als het nu maar een gewone, normale avond uit werd. Geen probleem als het saai was. Dat was toch niet te veel gevraagd? In mijn leven helaas wel.

Ik schrok toen er op de deur werd geklopt. Ik had verwacht dat ik de bel van de voordeur beneden zou horen. Toen ik opendeed,

zag ik Ethan staan. Hij zag er in zijn jack, broek en trui uit alsof hij zo uit de *Gentleman's Quarterly* was gestapt. 'Hé, hallo, hoe ben jij hier binnengekomen?' vroeg ik.

'Ik had per ongeluk op de verkeerde bel gedrukt, maar de burens hebben me toch binnengelaten. Wat zie je er trouwens prachtig uit.'

'Dank je.' Ik voelde me vreemd genoeg heel nerveus, nog erger dan toen ik op de middelbare school zat en voor de eerste keer door een jongen van huis werd gehaald, terwijl mijn hele familie zich had verstopt in de keuken. 'Even mijn tasje pakken.'

Ik deed de voordeur op slot en we liepen naar beneden. Ik moest me vasthouden aan de balustrade, zó slap waren mijn knieën. Op de overloop onder onze etage ging een deur open en werd een grijs hoofd naar buiten gestoken. 'U zou eens wat meer rekening met de burens moeten houden,' zei de onderbuurvrouw. 'Eerst al dat geijsbeer boven mijn hoofd – klik, klak, klik, klak. En dan drukt hij ook nog op de verkeerde bel.'

'Sorry, mevrouw Jacobs,' zei ik. Ik voelde dat ik knalrood werd. Nu leek het alsof ik een waardeloze bovenbuurvrouw was, en wist Ethan meteen dat ik heen en weer had geijsbeerd en dus zenuwachtig was over onze date.

Maar toen we buiten stonden, zei hij met een grijns: 'Nou, dat lijkt me een aardig mens.'

'Precies. De zuurpruim van de flat.'

'Ja, zo iemand heb je volgens mij overal.' Hij deed de deur open van de taxi die stond te wachten. 'Uw koets, *milady*.'

Ik stapte in en schoof een stukje op om plaats voor hem te maken. Hij leunde achterover, knikte naar de chauffeur en de taxi reed weg. 'Ik heb eens iets anders dan anders bedacht. Ik hoop dat je dat niet erg vindt.'

'Nee, dat lijkt me juist leuk,' zei ik terwijl ik aan de riem van mijn tasje frunnikte. Dit was nu precies waarom ik een vast vriendje wilde: dan had ik niet meer elk weekend dit gestress en kon ik me gewoon rustig op mijn gemak voelen. Maar zoals mijn huisgenoten me steeds opnieuw onder mijn neus wreven: om

een vriendje te krijgen moest ik wel eerst met mannen uit zodat ik er eentje kon uitzoeken.

‘Laten we hopen dat het niet zo gaat als de vorige keer,’ zei hij lachend. ‘Ik mag Rod en Owen graag, maar ze hoeven niet altijd op onze vingers te kijken.’

Nu ging het juist zo goed met niet aan een zeker iemand denken, en dan begon mijn date er nota bene zelf over! Ik probeerde mezelf af te leiden door te denken aan wat hij had gezegd. Rod en Owen hoefden niet ‘altijd’ op onze vingers te kijken. Dat waren details die Marcia en Gemma wilden horen als we later uitgebreid de avond zouden doornemen. Er klonk heel duidelijk in door dat hij hier een vaste gewoonte van wilde maken. Maar ja, het zou ook wel raar zijn als hij me mee uit zou vragen en nu al wist dat dat toch de laatste keer werd.

Wat was dat daten toch ingewikkeld. En ik was eigenlijk te oud om er nog zo onervaren in te zijn.

De taxi stopte voor een restaurant. Ethan betaalde de chauffeur, stapte uit en hielp me de taxi uit. Hij bood me zijn arm aan – wat zou mijn moeder zo’n galante heer geweldig vinden – en escorteerde me naar binnen. Tot mijn verbazing stond er één lange tafel in plaats van verschillende aparte tafeltjes.

‘Het is een diner met een wijnproeverij,’ legde Ethan uit. ‘Ze kiezen voor elke gang een andere wijn, maar wel allemaal van hetzelfde huis. Het leek me wel leuk. We kunnen ook met de andere gasten kletsen, en we hebben natuurlijk meteen een gespreksonderwerp.’

Ik was een groot voorstander van een gespreksonderwerp dat niet te maken had met magisch intellectueel eigendom, waar we het de vorige keer uitgebreid over hadden gehad. Maar ik maakte me wel een beetje zorgen over die wijn. Niet alleen omdat ik na een paar glazen al onder de tafel lag, maar vooral omdat ik de minst ontwikkelde smaak ter wereld had. Ik vond witte zinfandel wel lekker, en dat was iets waar mijn huisgenoten niet over uitgepraat raakten. Een echte wijndrinker dronk die slobberwijn niet, zeiden ze. Ik zou meteen als een ontzettende provinciaal door de

mand vallen, zeker tussen mensen die in een volle rode wijn een vleugje eiken en een zweem van fruit konden onderscheiden. We moesten mixen met de andere gasten terwijl de obers de amuses rondbrachten. Ik wist niet precies wat daar allemaal in zat, maar de wijn die ze erbij schonken was heel lekker. Ik nam af en toe een klein slokje, want ik moest echt kalm aan doen.

Maar door de andere gasten kreeg ik wel de neiging om aan de drank te gaan, want ze deden me heel erg denken aan de mensen aan wie ik me in mijn vorige baan zo vreselijk had geërgerd. Dit waren mensen die automatisch op me neerkeken omdat ik geen geboren en getogen New Yorkse was. Ze zouden vast diep geschokt zijn als ze wisten dat zich in dit gezelschap ook een meisje uit een Texaans provinciestadje bevond. Ik probeerde mijn accent dan ook angstvallig te verbergen. Gelukkig zag ik dat Ethan er ook wat stijfjes en ongemakkelijk bij stond. Hij kende ook niemand.

Hij kwam wat dichterbij me staan toen er een ober langskwam met iets wat leek op toast met paté. ‘Sorry,’ zei hij zacht. ‘Ik wist niet dat we tussen zulke vreselijke snobs terecht zouden komen.’

‘Als je maar belooft dat je mij te hulp schiet als ze vervelend gaan doen,’ fluisterde ik terug.

De gastheer vroeg iedereen om plaats te nemen. Gelukkig zaten Ethan en ik naast elkaar zodat we met elkaar konden kletsen. De couverts zagen er zeer intimiderend uit: niet omdat ik niet wist wat ik daarmee aan moest vangen (mijn moeder is een dege-lijke vrouw uit het zuiden van het land die ons keurige tafelmanieren heeft bijgebracht, dus ik wist dat je van buiten naar binnen moest werken) maar omdat ons blijkbaar een flink aantal gangen te wachten stond. En als bij elke gang een glas wijn geschonken werd, zou ik al platliggen als we nog niet eens bij het dessert waren. Het was mijn grootste angst dat ik door de alcohol toch over mijn werk zou gaan praten, wat in mijn geval niet zo verstandig was. Maar dan zou iedereen waarschijnlijk denken dat die vreemde praatjes te wijten waren aan mijn overmatige drankinname. Ik nam mezelf heilig voor om de glazen niet helemaal leeg te drinken.

Aan het hoofd van de tafel stond een goedgeklede man op die met zijn mes tegen zijn waterglas tikte. Hij deed me denken aan iemand die in mijn geboorteplaats een toneelclub had opgericht, en zich daar, in die kleine boerengemeenschap, gedroeg als een theaterimpresario. Het had lang geduurd voordat die man in de gaten had dat surrealistisch avant-gardetheater daar niet zo op z'n plaats was.

Hij werd voorgesteld als Henri, en hij vertegenwoordigde het wijnhuis waar de selectie van vanavond vandaan kwam. 'Goedenavond allemaal,' zei hij. Ondanks zijn Franse naam had hij een zeer Amerikaans accent. 'Welkom op het diner van vanavond. Jullie hebben bij de canapés al kennism gemaakt met de sauvignon blanc van onze Estate. Ik neem aan dat u genoten hebt van het rijke bouquet en het vermoeden van passievrucht en peer.'

Eerlijk gezegd was dat aan mij voorbijgegaan. Ik had alleen maar wijn geproefd, en wijn werd toch gemaakt van druiven? Ik snapte niet hoe het dan naar passievrucht kon smaken.

'Bij de eerste gang,' ging Henri verder, 'schenken we onze be-roemde pinot gris. U proeft nuances van appel en citroen en een krachtige ondertoon van gember die fantastisch harmonieert met de zalm met mangosalsa.'

De obers brachten nieuwe wijnglazen en schonken een wijn in die ik verdacht veel vond lijken op de wijn die we net hadden gehad. Ik draaide in navolging van de anderen de wijn rond in mijn glas, waarbij er gelukkig maar een klein beetje over de rand vloog, en rook eraan. Ja hoor, ik rook wijn. Daarna nam iedereen een slokje en dacht diep na over de smaak. Ik proefde alleen maar wijn. Geen appel, citroen of gember. Ik schrok me rot toen ik Ethan ernstig zag knikken. Was hij echt geïnteresseerd in zulk gedoe? Bij onze eerste date had hij me nota bene meegenomen naar een hamburgerrestaurant. Wat een verschil.

Maar was het eigenlijk wel zo erg als hij een fanatieke wijnliefhebber was? Het zou best goed voor me zijn om eens iets nieuws te leren. Ik beklaagde me er steeds over dat ik me zo'n provinciaal voelde in New York en nu kreeg ik de kans om daar iets aan te

gaan doen. Ik nam nog een slokje en probeerde uit alle macht om al die subtiele smaken te onderscheiden die ik zou moeten proeven.

We kregen opnieuw een hele cursus bij de volgende wijn, die Henri omschreef als 'romig met een plezierige ondertoon van citrus'. Ik kon me niet voorstellen hoe wijn in vredesnaam romig kon zijn. Ethan boog zich naar me toe en vroeg: 'Amuseer je je wel?' Na drie glazen wijn, die ik niet eens helemaal leeg had gedronken, begon ik me erg prettig te voelen, en besloot ik dat mijn aanvankelijke bezwaren een storm in een glas water waren geweest, of liever gezegd in een glas wijn. 'Tuurlijk!' antwoordde ik, en hief vrolijk het glas.

Ik mocht het dan naar mijn zin hebben, de andere gasten vielen bij elke slok zo'n beetje in katzwijn van verrukking. Ik dacht dat ik een beginner was tussen een groep echte wijnafictionados, maar ze gedroegen zich een stuk aangeschotener dan ik. De vrouw naast me zat aan de oorlel van haar man te lebben en kroop bijna bij hem op schoot, terwijl hij zijn hand onder haar trui had. Ik onderdrukte de neiging om tegen ze te zeggen dat ze beter een hotelkamer konden nemen en concentreerde me op de andere kant van de tafel, waar een vent die zich had voorgesteld als cardioloog zijn stropdas als een bandana om zijn hoofd droeg. Het leek meer op een studentenfeest dan op een wijnproeverij. Het leek wel alsof ik de enige was die zich nog echt nuchter gedroeg, op Ethan na.

'Gaaf het hier altijd zo?' vroeg ik aan hem.

'Ik ben nog maar één keer eerder naar zo'n wijnavond geweest, en daar was het veel rustiger. Eerlijk gezegd vind ik dit leuker.'

Bij het hoofdgerecht gingen we over op rode wijn, zodat ik eindelijk verschil proefde, al gingen de aroma's van kruidnagel, koffie en hout die Henri had beloofd aan mijn neus voorbij, waar ik eigenlijk wel blij om was. Het leek me niet zo prettig als wijn naar koffie of naar hout smaakte, laat staan naar kruidnagel. De andere gasten sloegen de wijn achterover alsof het shots tequila waren, waardoor ik betwijfelde of zij al die subtiele smaken in de gauwigheid wel konden proeven.

Toen we eenmaal aanbeland waren bij het dessert, kon ik het levensverhaal dat Henri over de wijn vertelde amper meer volgen. Ik meende dat hij het over beschimmelde druiven had, maar dat kon haast niet kloppen, want dat leek me niet iets waarover je zou willen opscheppen. Maar de wijn was best te drinken. Het was eigenlijk de lekkerste wijn van de hele avond, want hij was heerlijk zoet. Ze serveerden er gepocheerde peren bij die ook in minder moeilijke omstandigheden zeer lastig naar binnen te werken zouden zijn. Om niet te zeggen onmogelijk, zeker als je zo aangeschoten was als ik. Ik zat wel vijf minuten een glibberige peer achterna op mijn bord, die vervolgens op Ethans bord belandde.

‘Oeps, sorry,’ zei ik. Als ik maar niet aangeschoten klonk.

‘Geeft niet.’ Hij legde de peer met zijn vork keurig terug op mijn bordje. Ik meende een knipoog te onderscheiden achter zijn brillenglazen toen hij vroeg of hij de peer even voor me in stukjes moest snijden.

‘Zodat je alleen nog maar meer projectielen kunt verwachten?’

Hij begon te giechelen. ‘Dat is een goeie. Volgens mij ben jij zo veel wijn niet gewend, klopt dat?’

‘Kun je dat zo duidelijk merken? En ik drink nog niet eens al die glazen leeg. Maar nu wel, want deze vind ik echt heerlijk.’

‘Maak je geen zorgen. Het lijkt alleen alsof je wat moeite met je coördinatie hebt. Maar vergeleken met de anderen ben je het toonbeeld van nuchterheid. Volgens mij zou jij zelfs als je stomdronken bent nog niet onhebbelijk kunnen worden.’

Oooh, was hij niet lief?

Het feest was inmiddels goed op gang gekomen. Ik hoefde me geen zorgen te maken dat mensen zagen dat ik met mijn peer aan het worstelen was. Iedereen werd volledig in beslag genomen door de effectenmakelaar die op de tafel stond en een striptease deed. Als je zag wat zij onder haar krijtstreepmantelpakje droeg, kon je wel nagaan dat ze naast haar werk nog heel andere interesses had.

Henri en consorten vonden dat kennelijk een geschikt moment om met bestelformulieren op de proppen te komen. Ik zag

dat de gasten die zo'n formulier onder hun neus kregen allemaal even verstarde, alsof hun benevelde toestand tijdelijk opklaarde; vervolgens pakte ze de pen die hun werd aangereikt en vulden het formulier in. Het deed me denken aan iets wat ik laatst had gezien, maar ik kon me in mijn toestand niet goed herinneren wat dat precies was.

Gelukkig was Ethan nog min of meer nuchter, dus misschien snapte hij wat er gebeurde. Ik tikte hem op de schouder en fluisterde: 'Gebeurt er hier nu iets raars, of ligt dat aan mij?'

Maar voordat hij antwoord kon geven, gaf Henri me een bestelformulier.

2

‘En, hebt u het naar uw zin, mademoiselle?’ vroeg Henri zoetsappig.

‘Ja zeker, enorm,’ zei ik. Ik probeerde dezelfde dronken indruk te wekken als de andere gasten aan tafel zonder over te gaan tot het verwijderen van mijn kleding. Het leek me het beste om het spelletje mee te spelen totdat ik wist wat hier precies aan de hand was.

Waarschijnlijk lukte me dat aardig (hoewel ik niet eens heel erg hoefde te doen alsof) want hij ging meteen over op zijn vertegenwoordigerspraatje. ‘Als u hebt genoten van de wijn, wilt u misschien wel een paar flesjes bestellen, zodat u het genoeg in de huiselijke kring kunt voortzetten. Wij bieden een aantrekkelijke korting als u per doos koopt, en daarbij mag u zelf de inhoud van de doos samenstellen.’ Hij drukte me een bestelformulier en een pen in handen en vroeg: ‘Denkt u dat u een keus kunt maken?’

‘Nee, dank u, ik hoef niets,’ antwoordde ik terwijl ik hem het formulier en de pen teruggaf.

‘Weet u dat zeker?’ vroeg hij op dwingende toon terwijl hij me opnieuw het formulier en de pen probeerde aan te reiken.

‘Ja. Niet alleen omdat ik me geen doos wijn kan veroorloven, maar ik ben bovendien nogal klein behuisd, dus ik zou niet weten waar ik een hele doos wijn moet laten. Tenzij ik er een doek overheen gooi en een paar kaarsen op zet en doe alsof het een tafeltje is.’ Dat vond ik de grappigste opmerking die ik ooit had gehoord, dus ik barstte uit in een hysterisch gegiechel. Ik keek naar Ethan om te zien of hij de humor ervan kon inzien. Hij fronste zijn wenkbrauwen.

Toch fronste hij lang niet zo hevig als Henri. ‘Ik ben ervan over-

tuigd dat u toch graag iets wilt bestellen,' zei hij op bevelende toon. Op dat moment gingen mijn haren recht overeind staan. Dat kwam niet door de toon waarop hij dat zei, maar doordat ergens in mijn nabije omgeving magie werd beoefend. Dat had dan wel geen enkel effect op mij, maar toch kon ik het voelen aan een soort tinteling in de lucht. Plotseling wist ik weer wat ik me zojuist had geprobeerd te herinneren. Het gedrag van de gasten aan tafel toen Henri hun de pen en een bestelformulier aanreikte deed me denken aan de mensen bij BBI die aan het experimenteren waren met de bezwering van Phelan Idris, een schurkachtige tovenaer die er geheel eigen ideeën op nahield over wat je met magie en tovenarij kon doen. Was dat soms wat hier aan de hand was?

Toen ik nog steeds geen wijn wilde bestellen, ging Henri door met Ethan, die even immuun was voor magie als ik. Bij hem had hij hetzelfde resultaat, afgezien dan van mijn geestige opmerking over die doos wijn die je als tafeltje zou kunnen gebruiken. In plaats van grapjes te maken bestudeerde Ethan het bestelformulier zeer nauwkeurig, zoals het een jurist betaamt. 'Volgens mij staan hier een paar fouten op,' zei hij ten slotte. 'U wilt toch niet zeggen dat u deze prijs rekent voor één doosje wijn? Dat komt niet overeen met de prijzen waar ik aan gewend ben. Hebt u per ongeluk een nulletje te veel gezet?'

Ik zag dat Henri zijn kaakspieren spande, en ik wist meteen dat we hem op iets illegaals hadden betrapt. Ik trok Ethan aan zijn mouw. 'Volgens mij klopt hier inderdaad iets niet,' fluisterde ik.

Ethan glimlachte vriendelijk naar Henri en vroeg: 'Zou u ons misschien even willen excuseren?' Hij ging staan, pakte me bij mijn arm en trok me mee. 'Wat is er dan?' vroeg hij.

Ik probeerde een naar omstandigheden zo samenhangend mogelijk antwoord te geven. 'Hij gebruikt een bezwering. Ik heb zoiets al eens eerder gezien, het lijkt op iets wat Idris verkoopt. Alleen heeft hij een overeenkomst ondertekend waarin hij belooft dat hij die bezwering niet meer zal verkopen omdat het intellectueel eigendom van BBI is. Het is iets waardoor je mensen iets kunt laten doen zonder dat ze dat in de gaten hebben.'

‘Maar die bezwering mag hij toch helemaal niet meer verkopen? De voorwaarden in dat contract zijn keihard.’

‘Ik weet ook niet precies hoe dat allemaal zit. Misschien hebben deze lui die bezwering al eerder gekocht. Dat contract dekt misschien geen bezweringen van voor de contractdatum. Of misschien is het een iets andere bezwering, die indruk krijg ik wel. In elk geval is het duidelijk dat ze hun wijn met behulp van magie proberen te verkopen, en ik heb ook het idee dat ze iets met die wijn hebben uitgespookt. Vind je het niet raar dat ik het minst dronken ben van iedereen, en dat terwijl ik helemaal niet tegen alcohol kan?’

‘Oké. Laat mij maar even dan.’ We gingen terug naar Henri. Ik hing aan Ethans arm, gedeeltelijk voor de ondersteuning, maar ook omdat ik hem ineens erg aantrekkelijk vond nu hij zo autoritair deed. ‘Ik geloof dat er inderdaad wat ongerechtigheden op dit formulier staan die u wellicht over het hoofd hebt gezien.’

Henri trok zijn wenkbrauwen op. ‘O ja?’ vroeg hij ijszig.

Dat deed het hem, en hoewel Ethan waarschuwend in mijn arm kneep, stak ik van wal. ‘U weet zeker niet met wie u hier te maken hebt, hè?’ vroeg ik triomfantelijk. ‘Ik weet heus wel wat u probeert te doen, maar ik zal ervoor zorgen dat u dat niet zal lukken. Eerst al die mensen betoveren met die magische wijn en ze daarna met behulp van een bezwering belachelijk hoge prijzen laten betalen.’ Ik probeerde zacht te praten, maar toch klonk mijn stem door het hele restaurant. Ik was even vergeten dat ik harder ging praten als ik een beetje aangeschoten was. Oeps. Niet dat iemand er iets van hoorde. De mensen die nog niet onder de tafel lagen, hadden het veel te druk met limbodansen onder een kopepen gordijnrail waar de rode fluwelen gordijnen nog aan zaten.

Ethan greep me zó hard bij mijn arm dat de bloedcirculatie werd afgeknepen. Ik vatte de hint en hield mijn mond. ‘Ik denk dat ze wat te veel gedronken heeft. Maar ik ben het wel met haar eens dat er iets niet klopt aan die formulieren. Ik wil u best even helpen met het verbeteren van de prijzen voordat de mensen naar huis gaan. Geheel kosteloos uiteraard, tenzij u erop staat mij zo’n